

איך נראית סופרת?

מאת נירה ראל

כאלה, לא רק היא. את השאלה המעניינת אותה ביותר, איך נראית הסופרת לא רשמה כלל. את השאלה הזו לא תצטרך לשאול. היא תבוא בעשר ואביטל תראה אותה. בכל פעם שקראה אחד מספריה, ניסתה אבי-טל לתאר בדמיונה את מראה פניה של הסופרת, ניסתה ולא הצליחה — היא צעירה? היא זקנה? היא יפה? מה היא לובשת? רואים עליה שהיא סופרת?

★

השעה שמונה בבוקר והסופרת מתרגשת. בעוד שעתיים תפגש עם תלמידים בבית-ספר רחוק. "ספריך יהיו נושא החודש בכיתתנו. אנו מקווים שתסכימי לבוא לפגישת היכרות" נאמר במכתב ששיגרה לה המורה. "אבוא בשמחה", כתבה הסופרת למורה ולעצמה הוסיפה "וגם בחשש". היא מביטה בספריה, הני-צבים להם על המדף. פרורים פרורים משל עצמה, לבושים במילים, מאויירים בצבע, מודפסים וכרזים לתפארת, הם עומדים להם שם, כולם יחד. וכל מי שרוצה, יכול לפתוח, לאסוף את הפרורים אחד לאחד ולהכיר אותה — במה היא

השעה שמונה בבוקר ואביטל מתרגשת. בעוד שעתיים תבוא לכיתה הסופרת שהיא אוהבת. מזה חודש ימים מצפה אביטל לפגישה הזו. בראשית החודש היא לא ידעה אפילו שישנה סופרת כזו ועכ-שיו היא אוהבת אותה. בדרך כלל, אין אביטל שמה לב לשמותיהם של סופרים. ספרים היא דווקא קוראת, אבל רק דקים, "שנגמרים" מהר, עם אותיות גזר-לות. יש לה מספיק מה לעשות במשך היום, חוץ מאשר לקרוא.

אבל בחודש החולף היא קראה המון ספרים; את כל הספרים שכתבה הסופרת שתפגוש היום, הסופרת שהיתה נושא החודש בכיתה. אביטל קראה את כל הספרים, כתבה עליהם חיבורים, ציירה להם ציורים, וגם הכינה הצגה קטנה עם שתי חברות על אחד הסיפורים שמצא חן בעיניה במיוחד.

ועכשו היא מחכה. אביטל מצטערת שלא לבשה משהו חגיגי לכבוד הפגישה. סתם תלבושת אחידה ו... בידיה דף נייר גדול, עליו רשומות עשר שאלות שהכינה לסופרת. הלוואי שתצליח לשאול אחת מהן לפחות! כל הילדים יבואו עם דפים

מתעניינת, מה קרוב ללבה, איך היא מתבטאת.

המבוכה שגורמת לה השקיפות הבלתי נמנעת, מפנה את מקומה לספקנות. ואיך יוכלו להכיר אותה? הרי זו שכתבה את הספרים הראשונים, לפני שנים, אינה עוד זו שכותבת את הספרים החדשים, היום. הסגנון השתנה, התכנים השתנו, הדעות השתנו. הזמן עשה את שלו והיא התבגרה. הספרים נשאר צעירים. עומדים להם על המדפים בספריות, בבתים ספר, ובגני-ילדים בחנויות ובבתים, ממש כפי שעמדו בעבר ומדי שנה מגלים אותם ילדים חדשים, שגדלו בינתיים. האם אותה הם לומדים להכיר מן הפגישה עם ספריה?

היום היא יודעת יותר טוב מאשר אי פעם איך להתייחס לכתיבת ספר. מלאכת עשיית הספר אינה עוד בבחינת פלא בעיניה, כפי שהייתה בעבר. התהליך כבר ידוע ומוכר לה על כל שלביו, למן החרדות הראשונות אל מול הדפים הלבנים, הריקים, דרך הציפיה המתוחה להחלטת בית ההוצאה ועד לעבודה משותפת עם המאייר. אפילו המלים "איכות הדפסה" הפכו להיות חלק מעולמה.

אילו יכלה, היתה משנה היום כמה מספריה. פה היתה? משמיטה מלה, שם היתה מחליפה משפט, פה ושם היתה מעיזה יותר, מחליקה פחות. לפעמים היא מצטערת שאינה יכולה לעשות זאת, אבל בתוכה היא מרוצה שכך הדבר. הרי לו יכלה לשנות, לא היתה חדלה לעולם. תמיד היתה מוצאת עוד משהו ועוד משהו, והספרים לא היו ספרים.

האם ילדים מסוגלים להבין זאת? עכשו היא עומדת מול הראי ומסתכלת

בעצמה. בעוד שעתיים יסתכלו בה הילדים, המצפים לה מזה חודש ימים. למי הם מחכים? האם שאלו את עצמם איך נראית מי שכתבה את הספרים שהיו נושא החודש בכיתה? האם הם מתעניינים בה?

שעה ארוכה היא מבלה מול ארון הבגדים הפתוח, מתלבטת מה ללבוש לפגישה. האם כפי שהיא תארו לעצמם הילדים בדמיונם כשקראו את ספריה?

*

בצהריים עולה הסופרת לאוטובוס ומתיישבת ליד החלון. היא עייפה. גרונה כואב מעט. על ברכיה אלבום גדול, כרוך בכריכת בריסטול ורודה ועליה הקדשה באותיות מרובעות. היא מדפדפת באלבום, קוראת חיבורים ושירים שכתבו לה, מסתכלת בציורים שציירו לכבודה, מחייכת אל השאלות, אל הברכות, אל הבקשות. מדי פעם היא נושאת מבט נבון אל הנוסעים באוטובוס ושבה לחיידך. איזו פגישה!

היא עוצמת את עיניה ורואה שוב את פני הילדים הנלהבים לקראתה, את העיניים השוקקות, את האצבעות הקטנות, המייחלות לתשומת לבה.

והסקרנות שלהם! לו היא במקומם, היתה שואלת את אותן השאלות — בת כמה היא? איפה היא גרה? יש לה ילדים? למה ואיך ואיפה ומתי היא כותבת? מאין באים לה הרעיונות? והסיפורים, אמיתיים או דמיוניים? ומתי כבר תכתוב ספר חדש? מתי?

בתחנה הסופית יורדת הסופרת מן האוטובוס וממשיכה הביתה ברגל בדרך היא נכנסת לסופרמרקט, לקנות משהו לארוחת צהרים למשפחה. בתור ליד הקופה היא פוגשת את המורה של ה

ושומעת שלאחרונה הוא מפטפט בשער־
רים. בכניסה לחדר המדרגות מקדם את
פניה השכן מהוועד, שמזכיר לה לשלם
מיסי בית. היא פותחת את הדלת בדיוק
בזמן לקבל צלצול טלפון. "לא, האדון
איננו בבית", היא משיבה לקול זר,
"זו אשתו. אפשר להשאיר לו הודעה".
כלבה הרעב מתרפק עליה בשמחה. ארו־
חת הצהרים שלו מובטחת. היא מחייגת
למשרד, מבררת אם היה משהו דחוף,
אם חיפשו אותה.
אחר כך היא נכנסת לחדר השינה
ומחליפה בגדים. כשתגמור להכין ולעשות

ולטפל בכול, תשב ליד שולחן הכתיבה.
בסל הניירות שמתחת לשולחן, כבר נמ־
צאות חמש טיוטות של ספר חדש, שטרם
מצא דרך לצאת מתוכה אל הנייר. היא
מניחה את האלבום הוורוד עם ההקדשה
על השולחן. היום, כך היא מרגישה, יהיה
לה כוח לנסות בפעם השישית.

★

במרחק של שעת נסיעה באוטובוס,
הולכת אביטל לספריה. אביטל עדיין לא
החליטה איזה ספר תיקח, אבל היא
רוצה שזה יהיה ספר עבה.
פתאום יש לה חשק לקרוא.

עלילות סימוני — (המשך מעמוד 102)

★¹

סיימתי דברי תשובתי לידידתי, וזו קר־
אה : הכל טוב ויפה, אבל : הפרות ! הפ־
רות ! הלא הן ממש חיות בספר, נושמות,
משוטטות בין העמודים... רק גע בהן —
והן לפניך... מנין לך כל אלה ?
חמש־עשרה שנה חייתי במושב, סחתי
לה, וגדלתי בין הפרות ! למן שחר ילדותי,
בגיל שלש, ועד גיל 18 לערך, וכיצד לא
אכירן ? בעלי־חיים לא היו זרים לי מעו־
לם — נחוץ היה רק למצוא אחד כסימוני
— ואז — יתמזגו הפרות והאדם למזיגה
אחת ; יותכו בכור ההיתוך היצירתי —
ויהיו ל"זהב נוזל" ול"כסף מזוקק"...
ומעל לכל : נמצא גם נמצא, בסופו של
דבר, המו"ל, שהבין לנפש סימוני וסיפּו־
ריו : "החברה להגנת הטבע"... וכלום יש
אכסניה טובה מזו ל"יכן בה את סימוני
ופרותיו ?

יפרח חביב

חווייה זו — לא חווייתי עמו, אבל בספ־
רו לי אותה, שיבצתיה בפרק המסיים על
מטילדה ודני... סימוני הולך לחפשם ;
מטילדה ודני מסתתרים "במערת מוגלי",
מצפון בית הקשת, וסימוני עיף ויגע
חרד לגורלם, מוצא גם הוא מסתור במ־
ערה... בינתיים חרדים לגורלו הפטרון
ופדה'יה וניסימוף, והם יוצאים לחפשו...
בסופו של דבר סבורים האם ובנה, כי
סימוני איבד הכרתו (כי נרדם עיף ויגע,
במערה) ומטילדה מזה, ודני מזה, מלק־
קים את סימוני ובמצב זה מוצאים את
השלישיה, כתום חיפושים ארוכים, פטרון
העדר וצוותו. וברוח זו, רוח אחווה ור־
עות, אהבת הפרה ואהבת האדם —
סיימתי את ספרי, וחשתי, כי יצרתי את
אחת היצירות יוצאות הדופן, במרוצת
עשרות שנות כתיבה, אך כלום אין סימוני
יוצא דופן בין הבריות, וכלום אין עולמו
שלו מופלא עד אין קץ ? — — —